

Nyhetsbrev December 2024

Hej medlemmar!

Nu närmar sig året sitt slut och vi kan summera 2024 som ett trevligt år med mycket upp och ner i omvärlden och i ekonomin. Hoppas 2025 blir ett bättre år.

På naturfilmsfronten har det hänt en del, många projekt är i gång hos er medlemmar och några är redan klara för visning. Några av er visade film på filmfestival under året och andra även på tv.

Under hösten möttes vi av den tragiska nyheten att hedersmedlemmen Boris Ersson gått ur tiden. Boris var en varm och sympatisk person som brann för skogen och vår natur. Vi kommer från föreningen att donera en symbolisk summa till ett naturvårdsprojekt i norra landet. (Ni kan läsa mer om Boris längre ner i nyhetsbrevet.)

Framåt så kommer det lite kul och det är att "Fiskarnas Rike 2" i tre delar kommer ha premiär i början på året på svt, så missa inte det.

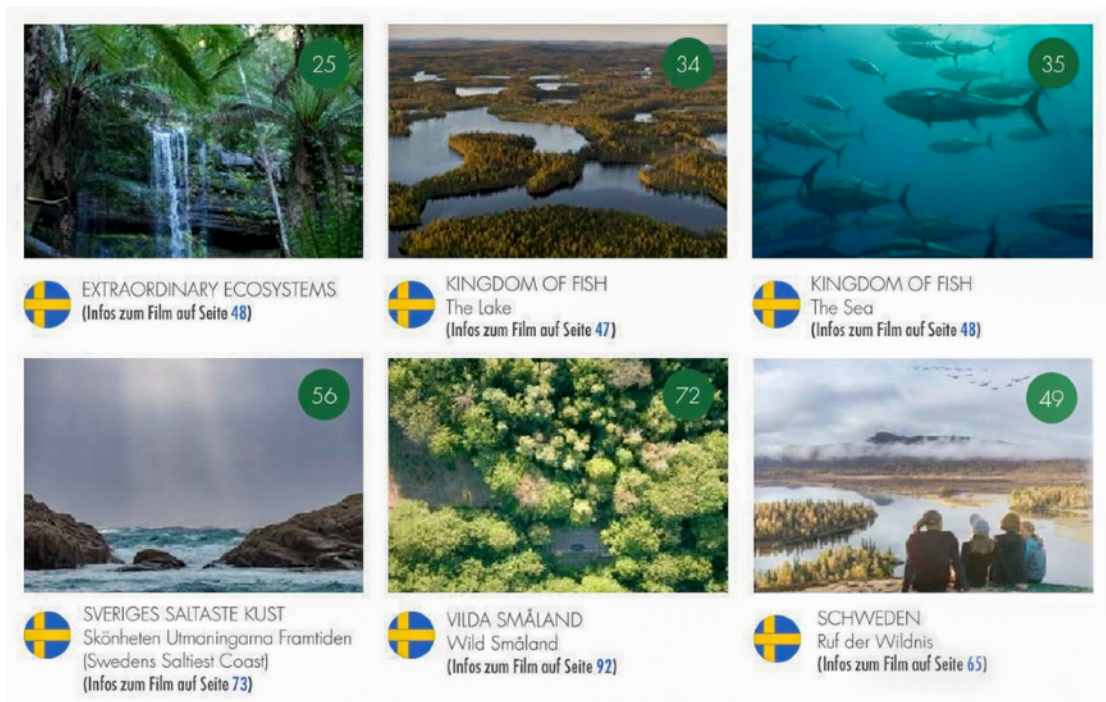
Årsmötet blir digitalt i början på februari och sen i början på april kommer vi tillsammans med naturskyddsföreningen i Älmhult att ha en naturfilmsfestival i Älmhult. Mer info om detta kommer på årsmötet. Programmet för denna festival kommer bli mer familjär och gemytlig under en helg. Vill du vara med i festivalgruppen eller har någon fråga hör av dig.

Jag vill nu önska er alla en riktigt God Jul och ett Gott nytt år!
Så ses vi igen under 2025!

Med vänliga hälsningar
Rickard Pihl
Ordförande Naturfilmarna

Green Screen Naturfilmfestival

11-15 september var Green Screen Naturfilmfestival i Eckenförde, Tyskland. Ett fantastiskt arrangemang med otroligt många bra naturfilmer. Detta året var fokuset på naturfilmer från Sverige och medlemmar från Naturfilmarna hade 5 filmer med. Den sjätte svenska filmen var Mitt Sverige med Zoltan Török.

Det filmer som var representerade från Naturfilmarnas medlemmar var:

EXTRAORDINARY ECOSYSTEMS - Claes Andrén

KINGDOM OF FISH - Martin Falklind, Maria Ålander, Björn Tjärnberg (2 st filmer)

SVERIGES SALTASTE KUST - Lisa Sihlberg, Stefan Edman, Peter Muld

VILDA SMÅLAND - Robert Fermegård

Festivalen är ett riktigt bra arrangemang i en liten men mycket vacker stad som heter Eckenförde . Staden härstammar från 1300-talet och i denna medeltida stad hittar man många vackra korsvirkeshus, ett stort utbud av restauranger, och en sandstrand som är ca 4 km lång.

140 filmer var fördelade på ett antal olika biografer så om man ville se många filmer så fick man skynda sig emellan biograferna.

Flera seminarier anordnades och inbjudna gäster pratade bland annat om framtidens naturfilm. Christina Karliczek Skoglund hostade ett intressant seminarie om undervattensfilm där de tex visade hur "Havens hemliga liv" filmades med hjälp av spionrobotar som integrerar med olika arter. (Finns att se på SVT). Mikael Österby från SVT var med i en panel som diskuterade framtidens finansiering av naturfilm och hur de ser på naturfilm i framtiden.

Green Screen är ett mycket bra ställe för att skapa kontakter, utbyta erfarenheter, träffa likasinnade och starta samarbeten. Där träffar man allt från ljudtekniker och manusförfattare till filmare och producenter på seminarier, men även på de mingelställena som erbjuds under kvällstid. Många åker dit i just syftet att skapa kontakt med andra.

Vill man ansöka till Green Screen 2025 så är ansökan öppen nu. Länk till ansökan: <https://www.greenscreen-festival.de/en/professional/filmsubmission/>

Det finns en hel del boenden i Eckenförde men dom försvinner i snabb takt. Jag bodde på ett ställe som heter "Apartments im Kaffeehaus Heldt" som är ett korsvirkeshus och ligger mitt i centrum. Kan varmt rekommendera detta stället.

Inskick från medlemmar

Göran Johansson

Lappugglan är en av våra mest imponerande ugglor, men dess framtid hotas när stora skogsavverkningar förstör deras naturliga häckningsplatser. För att hjälpa dessa magnifika fåglar att överleva bygger vi specialanpassade häckningsplattformar. Plattformarna fungerar som en konstgjord boplats, där lappugglorna kan lägga sina ägg och uppfostra sina ungar, i områden där naturliga boträd har försvunnit. Genom att skapa dessa trygga miljöer bidrar vi till att bevara lappugglans population och kompensera för förlusten av gamla skogar, som är en viktig del av deras livsmiljö. Det är en enkel men effektiv lösning som gör stor skillnad för en hotad art. Vi började med detta 2019 och har sedan dess fått flertalet häckningar i bolådorna. Numera är det många som följer efter och det byggs plattformar i stor omfattning då det är en populär uggla.

Lappugglan är ju en otroligt karismatisk fågel med sin mäktiga storlek och nästan mystiska blick. Dess stora, runda ansikte är som en urtida karta, kantad av gråa fjädrar som rör sig som skuggor i skogen. Den rör sig ljudlöst genom norra barrskogarnas djupa grönska och numera även hos oss i söder, som en ande bland träden, knappt märkbar för blotta ögat. Lappugglan bär på en aura av mystik, som om den bär på hemligheter från tusen vintrar. Dess närvaro känns nästan som en välsignelse, ett möte mellan människa och något vilt, uråldrigt och orört. Den är skogens väktare, vars blick tycks kunna tränga igenom både natt och tid.

Att vi sedan får både bilder och film av den är en bieffekt av vårt arbete. Att få uppleva naturens tempo, långt från vardagens stress, och den glädje det ger att bara få vara där – det låter som en sann hyllning till det enkla och vackra.

Men det är en helt magisk upplevelse, en sådan där tid som etsar sig fast i minnet för alltid. Att vara omgiven av naturens tystnad, kämpa mot knott och mygg, och samtidigt få chansen att följa något så fascinerande som lappugglans häckning – det är något speciellt.

De där kalla, gnistrande tidiga sommarmorgnarna med dagg i gräset och kaffedoft som sprider sig i luften är svårslagen.

Det är vårt ansvar att skydda lappugglan och de ekosystem som den lever i. Genom att sprida kunskap om den och dess behov kan vi göra skillnad.

Göran Johansson

Inskick från medlemmar

Lisa Sihlberg

Under vintern bor jag i Medellin, Colombia, där jag så fort jag får tillfälle passar på att utforska den fantastiska biodiversitet som Colombia bjuder på.

I november passade jag och min sambo (som extra kameraman) på att delta COP16-mötet om biodiversitet i Cali här i Colombia. Det resulterade i ett dokumentäravsnitt på Youtube.
https://youtu.be/AGi-leTTuDI?si=krYGAMs_upoaPNFk

Även Peter Muld var inblandad som medproducent av avsnittet, trots att han befann sig på nordligare breddgrader. (Mikrofonen gick sönder under inspelningen, så ber om ursäkt för det taskiga ljudet).

Nyligen gjorde jag en miniexpedition till Utría nationalpark i området Chocó på Colombias västkust. Det är ett otroligt vackert område där tropisk skog kantas av hav och som domineras av flera olika grupper av urbefolkning. Men det är även ett område med mycket hög biodiversitet och unika växt- och djurarter som bara lever där. Då jag bestämt mig för att visa lite mer "behind the scenes" bakom mina expeditioner, gjorde jag även här ett litet Youtube-avsnitt som går att se här (med samma trasiga mikrofon)

<https://youtu.be/yd4g-Y9BsQ8?si=JP7qfJfRSh9TcVJL>

Jag önskar er alla en riktigt god jul och gott nytt år!

Peter Muld

Just nu är det stort fokus på uppföljningen av "Sveriges Saltaste Kust". Vi har lyckats att få stöd från Thordénstiftelsen och det stödet kommer göra stor skillnad i produktionen. Även denna gången blir det Stefan Edman som skriver manus, med inflytande av Lisa och mig. Lisa och jag kommer att stå för all filmning och kommer även att klippa den tillsammans. Gradingen kanske vi överlåter till ett produktionsbolag.

För att klara av undervattensbilderna så har även stort fokus legat på att bli så säkert som möjligt på att våga av sig innan jag tar med det stora undervattenshuset under ytan. Det har medfört en Re-Activate kurs samt ett antal dyk i Gullmarsfjorden i sommar och under hösten. En Rescue kurs är också inplanerad till våren.

Som ett sidoprojekt så håller även på med en dokumentär om riksdagsledamoten Evert Svensson som gick bort 1 september, 99 år gammal.

Han var känd för sitt engagemang i frågor om internationell solidaritet, demokrati och social rättvisa. Under sin långa politiska karriär var han också ordförande för Svenska FN-förbundet där han bidrog till att främja FN:s arbete och Sveriges internationella samarbete. Evert Svensson ansågs vara en stark förespråkare för fred och mänskliga rättigheter.

Stefan och jag hann att få en längre intervju med honom 2023 och vi besökte även hans barndomshem tillsammans med Evert.

God Jul & ett Gott Nytt År!

Inskick från medlemmar

Michael Nekludov

Mitt främsta projekt under året blev en dokusåpa "Familjen Rödstart", filmad med fjärrstyrd Nikon Z9 och Laowa Macro Probe 24mm Makro. Det blev många timmar av spännande material, som till slut resulterade i en 12 minuter lång film. Ett stort tack till Svante Lysén för hans synpunkter och mentorskap! Ytterligare ett nytt för mig moment i produktionen blev en pålagd berättarröst - där fick jag hjälp av en kollega som är van att producera podcast, och resultatet blev lyckat i mitt tycke.

Under hösten har jag jobbat med en ännu mer avancerad prototyp av fjärrstyrd kamera (Nikon z9), som nu kan användas för att filma på en valfri plats utan tillgång till vare sig nätström eller WiFi.

Vill ni veta mer om mitt bygge, se gärna video på Youtube (<https://www.youtube.com/@micnek>)

Jag ser fram emot nytt år med nya naturupplevelser och naturfilm. Jag är också tacksam för alla tänkbara förslag på var någonstans min fjärrstyrda kamera användas!

Gott Nytt!

Michael Nekludov

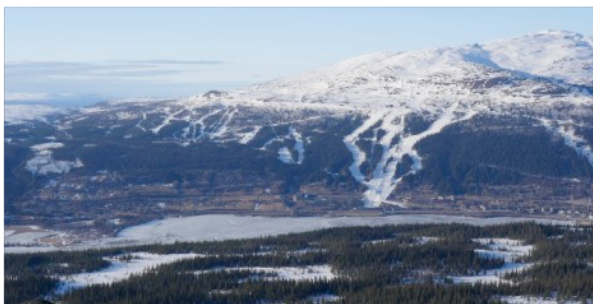

Per-Anders Agdler

Jag har ett pågående filmprojekt sedan några år där jag följer Ullån förvandling under alla årstider. Ullån ligger i Ullådalen mellan Mullfjället och Åreskutan.

Nu hotas Ullåns omgivning av ett stort hotellkomplex kallad Nya Ullådsstugan. Lakvatten kan rinna ut från bygget och hota rödingstammen som finns i Ullån och hotellets fasad kommer att dominera vyn mot Åreskutan.

Byggprojektet har varit på gång under ett tiotal år och nu har man byggt klart grunden. Men de höga räntorna har ännu en gång gjort att bygget har pausats några år.

Inskick från medlemmar

En resa genom Zambias natur - Rosita Molldén och Stefan Ek

Efter några turer till södra Afrika där framförallt Namibia och Botswana varit målet för våra resor, så ville vi testa att resa på egen hand i ett för oss, utforskat land. Valet föll på Zambia. Ett relativt stabilt land rent politiskt, med hyfsad infrastruktur och möjlighet att hyra en bil för att ta sig runt utan att vara bunden till en organiserad resa- och framförallt ett land med många stora skyddade naturområden.

Så vi bestämde oss för att besöka tre nationalparker på tre veckor, Kafue, Lower Zambezi och South Luangwa + ett måste turistmål när man befinner sig vid den mäktiga Zambezifloden- Victoriafallen.

Det kräver naturligtvis mycket planering och i viss mån att chansa, när man sitter hemma i Sverige och försöker föreställa sig vilka platser som är värda att besöka, hur lång tid det tar att resa mellan olika campingar, och var man behöver proviantera för att inte bli utan mat långt ifrån något samhälle.

Det primära är inte checka av en massa arter. Vill vill uppleva natur på djurens villkor i så stor utsträckning som möjligt- men efter att ha läst in oss på djurlivet i parkerna så fanns ändå två arter på önskelistan. Leopard och en raritet bland fåglar i Afrika- krontrana.

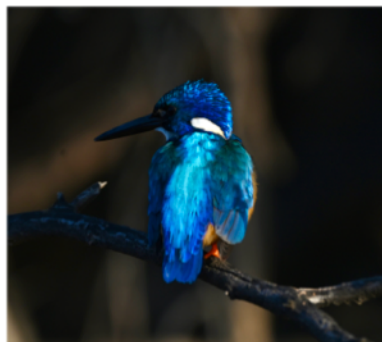
Med viss oro och nervositet i kroppen, landade vi på Kenneth Kaunda Airport i Lusaka. Skulle representanten från hyrbilfirman vara där för att ta emot oss, eller hade vi blivit blåsta? Men allt fungerade perfekt. Vi fick vår Toyota Landcruiser med taktält och campingutrustning, provianterade för en vecka, och rullade iväg mot första stoppet i Kafue National park 5 timmars resa från huvudstaden.

Rosita, med betydligt större erfarenhet av Afrikas vägnät, rattar vår jeep på de mest trafikerade vägarna. Det är en brutal upplevelse att köra bil här. Total hänsynslöshet råder. Störst går först och det är bara att hålla åt sidan så gott det går. Tunga transporter rullar på de dåligt underhållna vägarna. Och vänstertrafiken blir en extra utmaning. Så det var med en stor suck av lättnad vi vek av huvudvägen vid solnedgången, och rullade in mot första campen vid Kafue River.

En lägereld, mörkret som sänker sig snabbare än man kan ana, och så börjar syrsorna sin konsert. Floden som långsamt flyter fram, flodhästarnas säregna ljud i natten. Det känns fantastiskt att somna i taktältet omgiven av Zambias natur. Nu är vi i Afrika på riktigt.

Kafue National park är den till ytan största nationalparken i Zambia. En bra referens är landskapet Dalarna, Kafue skulle täcka ca 80%.

Låglänt buskvegetation med inslag av ett savannliknande landskap. Koncentration av djurliv runt Kafue River.

En båttur i gryningen blir en av resans höjdpunkter. Termometern visar +8 C och det är fortfarande mörkt. Vi får floden för oss själva och vi bestämmer hur länge vi vill stanna för att få möjlighet att fånga djur- och fågellivet.

En safirfärgad kungsfiskare som snällt sitter kvar på sin gren när vi glider intill med båten. En flock flodhästar som villigt låter sig filmas och fotograferas på 20-30 meters håll. Dimman som lyfter när morgonen blir varmare. En helt perfekt stund, som man kan leva länge på.

Transportsträckorna mellan nationalparkerna är ibland en rejäl utmaning, både fysiskt tröttande att köra där det knappt går att köra, och psykiskt då skyltning är obefintlig och vi endast får förlita oss på en papperskarta över hela Zambia och en GPS- modell äldre, som tack och lov ändå visar minsta kostig.

Efter de första fem dygnet i Kafue, styr vi mot Livingstone och Victoriafallen. Det är en turistfälla, men värd att uppleva. Vi får se fallen från både Zambia och Zimbabwe. Trots en ovanligt torr maj och juni, är det mycket vatten i fallen och kraften från vattenmassorna är imponerande. Vi passar på att fira midsommar vid Zambezifloden, med havd snaps och midsommarstång förstås.

Livingstone är en besvikelse precis som de övriga städerna i Zambia vi besökte. Proviantera och åka vidare. Aldrig stanna mer än nödvändigt i ett samhälle. Det råder stor fattigdom bland majoriteten av befolkningen i Zambia, och när det kommer ett par européer i en dyr jeep, ser man bara pengar och orättvisa. Det var t.o.m. så att vi fick stenar kastade mot oss vid ett par tillfällen, när vi körde genom någon by. Men det hörde ändå till ovanligheterna.

Efter en lång dags körning, ca 60 mil västerut landar vi så i Lower Zambezi national park. En vacker plats vid floden med utsikt över till Zimbabwe och Mana Pools, den kanske mest kända nationalparken i området.

Flodhästarna är fler än man kan räkna, och deras revirhävande läten ljuder långt längs med floden. Stefan vaknar upp morgonen 25 juni som nybliven 60-åring, och Rosita har bokat en heldag på Zambezifloden i båt. Vi ser bufflar, elefanter och krokodiler, just det, flodhästar också. Här får vi också några minuter med ett gäng biätare, som poserar fint på en trädgren i någon sekund innan de jagar vidare. Vi upptäcker parken och kör långa sträckor med elefanter som ständiga följeslagare. Pulshöjande när snåren är täta och man inte alltid vet vilket humör de är på.

Vi blir sittande hur länge som helst med en elefanthjord som chillar vid ett vattenhål. En liten unge gör sitt bästa för att busa med syskon och mamma. Fantastiskt att bara iaktta familjerelationerna.

Vi ska köra rakt genom Lower Zambezi- en sträcka på ca 12 mil på vägar som knappt existerar. En knapphändig vägbeskrivning kvällen innan från vår entusiastiske platschef på lodgen räcker inte för att stilla oron. Vi startar innan gryningen och får ganska snart se en flock vildhundar 15 meter framför jeepen. En av vovvarna lägger sig ner på vägen en liten stund och så är de borta. Vilken start ändå!

Det börjar bra, men efter ett par timmars körning är vi vilse. Åker i fel riktning 45 min, och får vända. En vänlig vaktmästare på en till synes övergiven lodge beskriver vägen för oss.

Så är vi rätt, men det är ingen trevlig resa. Vi kör i max. 10-15 km/h genom ett monotont landskap av låga träd med torra löv. Vi kör runt stora stenar och berget som går i dagen, 30 grader varmt utanför jeepen med tsetseflugorna som trogna följeslagare. Efter ytterligare ett par timmars resa möter vi en likadan jeep som vår. "Hur ser vägen ut åt ert håll- ok? Ja den är ok- bra, då kör vi vidare och når till slut entrén till parken. Aldrig har det väl känts så skönt att se hus och människor igen.

När vi rullar in mot South Luangwa National park, så är förväntningarna stora. Afrikas största population av leoparder. Ett mer koncentrerat och rikare djurliv än i de andra parkerna.

Förhoppningar att få se både katter och unika fåglar. Och visst får vi uppleva mycket. Stora buffelhjortar, giraffer, zebbor och lejon, men ingen leopard. Däremot får Rosita syn på några stora fåglar och undrar om det är storkar. Nej, det är ju krontranor. Fantastiskt! Check på en av två arter. Vi sitter länge och njuter av dessa vackra fåglar. Detta har varit Stefans dröm sedan barnsben, att uppleva ett äkta möte med krontrana. Efter några dagar på egen hand med vår jeep, bestämmer vi oss för att hyra en guide- heldag från gryning till kväll- all inclusive. Det kostar men oj vad det var värt pengarna.

Ernest, vår guide har stenkoll på den här delen av parken. Varje liten vägsträcka kan han utan och innan. Vi får se hyenor och den majestätiska African Fish Eagle.

Så plötsligt ca 30 meter bort- en leopard, som lockar. Och som från ingenstans, en unge, två ungar springer fram till sin mamma.

Vi filmar och fotar, så efter 12 minuter försvinner de in bland träden, och vi är helt utpumpade.

Vilken upplevelse! En kort stund senare dyker också en ensam hanne upp framför oss. Fyra leoparder samma morgon. Check på art två av två. Rositas ständiga leopardförbannelse är bruten. Efter många års sökande efter leoparder på Afrikas savanner och i Asiens regnskog så blev det jackpot.

En extra bonus är att få se en flock lejonhonor med ungar på eftermiddagen innan solen hastigt sjunker och vi får avnjuta en fin middag på lodgen.

Äventyret är slut men det räcker med ett par veckor hemma i Sverige innan tankarna på en ny resa till Afrika börjar ta form.

Inskick från medlemmar

Tobias Dahlin

Efter premiären på BioRoy i Göteborg så har "Västerhavets hemligheter" visats på fler än 30 biografer. Dokumentären finns som en bioversion på 75 minuter och som en TV-version på 49 min.

Den hade premiär på SVT den 17 december och kan ses fram till 17 december 2026 på SVT play.

Länk till film:

<https://www.svtplay.se/video/KRo27q1/sveriges-natur-vasterhavets-hemligheter>

Utöver Västerhavets hemligheter så har jag en foto/film-utställning på Hallands kulturhistoriska museum, Varbergs fästning som pågår till den 25:e oktober 2025.

Länk till utställning:

<https://www.svensktkulturarv.se/halland/hallands-kulturhistoriska-museum/fish-and-ships/>

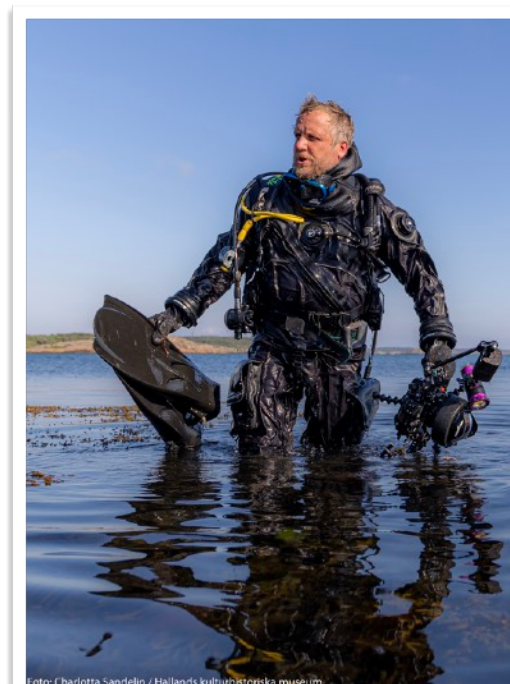

Foto: Charlotta Sandelin / Hallands kulturhistoriska museum

Ungdomssektionens sommarträff 2024

Årets destination blev de vackra Värmlandsskogarna. Äventyret startade med vår resa till Glaskogens naturreservat. Det vandrades runt det kuperade landskapet och vi paddlade runt Övre Gla, en av de många och största sjöarna. Området bjöd på vackra vyer, färska blåbär och svalkande bad i strålande solsken. Efter två nätter i vår trevliga stuga blev det roadtrip österut mot Filipstad.

En höjdpunkt, eller lågpunkt, var Högabergsfältet, där vi tog sig ner i gruvgången till Tilas Stoll. Huden knöttrade sig i kylan i den 30 m långa stollgången. Men som om vi passerat genom en portal fann vi oss nere i en fuktig regnskog. Bergsväggarna var klädda i mossor och ormbunkar. Och gruvhålen skymdes upp till ytan av träkronorna. En exotisk plats man inte kunde trott fanns gömd i de svenska skogarna. Självklart tog gruvan inte slut på bryggan, utan fortsatte 100 meter ner i berget. Undran över vad som existerade bortom den gamla grinden och i gruvans mörker fanns i vårt sällskap. Men vi bet oss i läppen och begav oss ut igen, respektfulla över områdets regler. Uptäckarlusten drev oss runt gruvområdet i timmar efteråt, alla spännande grottor och ruiner blev noggrant undersökta och vi lärde oss mycket av alla informationsskyltarna som fanns till hands. Trots den regnskogs-lik hettan i skogen, kom vi överens om att platsen var värd ett återbesök någon dag. Kanske kunde vi tälta på Vargkullen och äta frukost på dess jättelika picknickbord.

Sista kvällen närmade sig och det var dags att hitta en lägerplats. Vi slutade upp i en liten ort vid namn Nykroppa, där vi slog läger på en liten badstrand. Kvällsmat fixades, bad togs i sällskap av åskan och när regnet kom blev det sällskapsspel i tälten tills övertröttheten slog till.

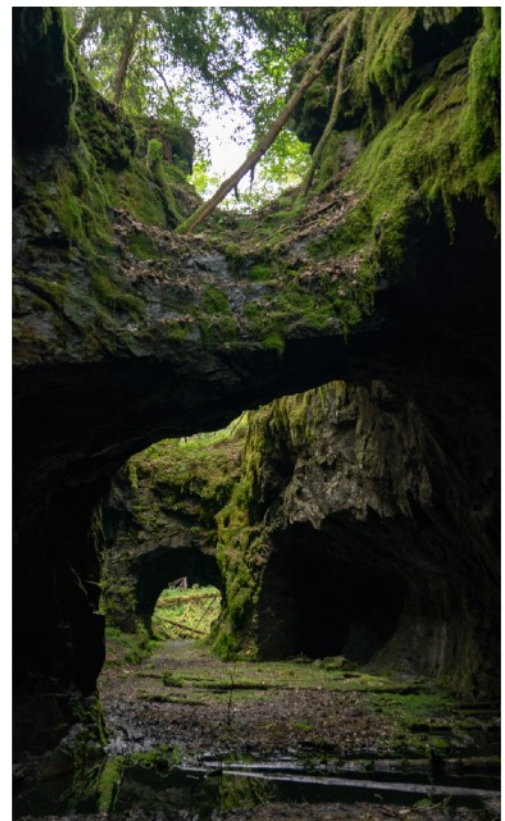
Söndag morgon kom. Frukost, morgondopp och så var det dags att packa ihop för hemresa.

Vi sa våra adjö och skildes åt för fortsatta äventyr.

Hoppas vi ses igen sommaren 2025!

Med vänliga hälsningar

Ungdomssektionen

Tre snabba med tre naturfilmare från föreningen!

Fråga 1.

Vilken Kamera använder du?

Rickard Pihl: Jag använder Sony kameror numera. Efter att ha kört Panasonic Lumix systemkameror under många år övergick vi till Sony och nu en FX3 och en A7 IV.

Peter Muld: När jag filmar använder jag en Canon C70, men jag får räkna min Canon R5 som min huvudkamera då den är en riktigt bra hybridkamera som är lite mindre och smidigare att resa med och som dessutom levererar i alla lägen.

Thomas Atterdal: Canon R1

Fråga 2.

Vilket program använder du för att redigera/ producera naturfilm?

Rickard Pihl: Jag har sedan jag började med film kört Adobe Premiere PRO, med några enstaka projekt i Final Cut.

Peter Muld: Jag har använt Final Cut Pro X i många år men har nu gått över till DaVinci Resolve Studio och kunde inte vara mer nöjd med det valet.

Thomas Atterdal: Final Cut Pro X

Fråga 3.

Vad gör du när du är ute och det duggar/ regnar för att skydda kameran?

Rickard Pihl: Vid regn och dåligt väder brukar jag lägga en handduk över kameran, alternativt ha ett paraply över. Jag använder kameror som är rätt vädertätade så de klarar de förhållandena jag filmar i.

Peter Muld: För det mesta litar jag ganska mycket på utrustningens vädertätning. Kanske lite för mycket ibland. Jag har ett regnskydd som nästan är helt oanvänt och jag kanske borde använda det mer. Oftast hamnar kameran innanför jackan och tas fram vid behov.

Thomas Atterdal: En liten sporthandduk att täcka med och torka av med - finns alltid i rygsäcken.

Bonusfråga.

Vad är ditt bästa vintertips när det kommer till naturfilmning?

Rickard Pihl: Filmar väldigt sällan på vintern. Antingen åker vi till varmare ställen utomlands eller så är vintern min redigerings/planeringsperiod. När vi väl filmar så gäller det att klä sig varmt och ha många batterier.

Peter Muld: Mitt bästa tips för vinterfilmning är att åka ut till västkusten en klar morgon innan solen går upp. Det ska vara riktigt kallt, runt -10 grader. Då blir färgerna från soluppgången helt magiska och skiftar från rosa till lila och turkos. Mitt andra tips är att ha med många batterier och bära dom nära kroppen så att dom inte kyls ner och minskar i styrka.

Thomas Atterdal: Använd spårsnön för att lära dig hur djuren rör sig i ditt område - se rörelsemönster och hitta favoritplatser.

Till sist lite tips och trix

Om forskning

Ett tips till er som ännu inte hittat till Forskning.se

Forskning.se drivs av en oberoende redaktion och finansieras av fyra statliga myndigheter: Vinnova, Forte, Naturvårdsverket och Vetenskapsrådet.

Deras uppgift är att se till att resultat från svensk forskning når ut brett. Alla ska ha nytta av forskning oavsett bakgrund och förkunskaper.

Innehållet bygger på forskning från svenska lärosäten och forskningsinstitut, ofta baserat på studier som granskats av andra forskare. Webbplatsen har inga kommersiella intressen och granskar allt material innan det publiceras.

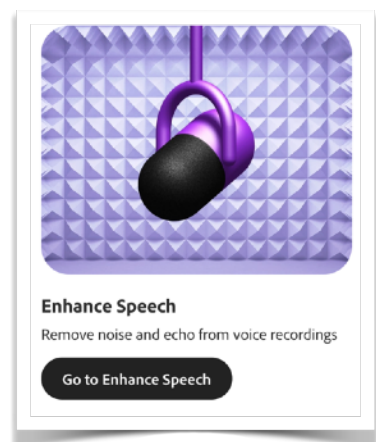
Gå in och prenumerera på deras utmärkta nyhetsbrev. Det finns mycket i nyhetsbrevet som berör natur och miljö.

Adobe Podcast - <https://podcast.adobe.com/>

Adobe Podcast, Enhance Speech är en webbaserad tjänst från Adobe som använder AI-teknik för att förbättra ljudkvaliteten i röstinspelningar. Den är en del av Adobe Podcast-plattformen och riktar sig till skapare som vill förbättra sina ljudinspelningar, exempelvis för poddar eller videoinnehåll, utan behov av avancerad ljudutrustning eller ljudredigeringsfärdighet.

Funktioner:

- **Brusreducering:** Tar bort bakgrunds ljud som fläktar, trafik eller andra störande ljud.
- **Förbättrad klarhet:** Gör rösten tydligare och mer professionell, ofta jämförbar med inspelningar gjorda i studiomiljö.
- **Enkel användning:** Du laddar upp en ljudfil, och AI:n bearbetar den automatiskt för att förbättra ljudet.
- **Gratis att använda:** Tjänsten är tillgänglig utan kostnad

Enhance Speech kan förbättra inspelningar som gjorts under mindre än ideala förhållanden, som i ett bullrigt rum eller med lågkvalitativ mikrofon. Detta gör den särskilt användbar för poddare, journalister, och andra innehållsskapare som vill spara tid och resurser på ljudredigering.

DaVinci Resolve

<https://www.blackmagicdesign.com/products/davinciresolve/>

För er som inte känner till eller jobbar i andra program som **Final cut PRO X** eller **Adobe Premier PRO** så finns **Davinci Resolve** i två olika versioner. Ett som är helt gratis att använda och ett som kostar 295 dollar som en engångskostnad.

Man klarar sig länge på gratisversionen men det finns naturligtvis vissa begränsningar. Bestämmer man sig för att köpa "studio" versionen får man bland annat AI-baserade verktyg som ansiktsgenkänning, auto-matching och smart reframing. Avancerade effekter som brusreducering, motion blur-effekter och film grain.

Davinci Resolve är ett otroligt kompetent verktyg som används för videoeditering, färgkorrigering, visuella effekter (VFX), rörelsegrafik och ljudproduktion. Davinci Resolve är också ett komplicerat verktyg att lära in men när man väl har gjort det så ångrar man sig inte.

Minnesord om Boris Ersson

MINNESORD

● **Dokumentärfilmaren, författaren, naturvänner och inte minst humanisten Boris Ersson, Luleå, har avlidit 78 år gammal.**

Boris Ersson efterlämnar hustrun Kerstin och sönerna Anton, Jonas och Mikael med familjer.

Boris vänliga stämning öppnade många hjärta. Det var en del i hans framgångsrika dokumentärfilmmande och berättande. På Boris kunde ingen bli irriterad, med Boris kände man alltid ett lugn och en trygghet. Han tog de "vanliga människornas" parti, han hade en förmåga som få att hitta berättelserna. Men i de stunderna var han också ödmjuk och ärlig mot alla som syntes genom hans kameranlinser.

Boris gjorde ett 40-tal dokumentärfilmer för tv, hundratals radioprogram, och skrev sex böcker. Många av hans filmer sträcker sig över flera år, han nöjde sig inte med ett nedslag, han följde människorna och den fråga han skildrade fick därmed ett intressant djup. Som tittare gav oss Boris hela människans repertoar av glädje, sorg, envishet och mod. Det var så fint, så ärligt.

Boris Ersson.

FOTO: PRIVAT

Vi imponerades av Boris professionalism, oavsett vilket ämne han skildrade var han alltid påläst, han kunde skildra en verklighet genom detaljerna. De kitt som gör berättelserna värda att lyssna på. Han var "den ifrågasättande journalisten" som alltid jobbade för att ge röst åt utsatta människor och miljöer.

Boris var en stor naturvän och skildrade det svenska skogsbruket ur lokalbefolkningens perspektiv. I boken *Skogen i våra hjärtan* gav han röst åt de som bodde i byarna, där kalhyggerna slet sönder hembygdens varma filt. Han följde också skogsgruppen Steget före i Jokkmokk under två decennier vilket skildrades i en uppmärksammad film.

Boris kärlek till skogen förde honom runt jorden. Det var alltid med människan som utgångspunkt. Ursprungs-

befolkningars utsatthet och kamp för sina miljöer skildrade Boris med sitt rättspatos och sin varma humanism som drivkraft. "De flygande hundarnas skog" på Västra Samoa besökte han många gånger och skildrade i dokumentärfilmer. Det förärade honom en hedersam hövdingatitel i byn Tafua. När byahövdingen Ulu senare besökte skogarna i Lappland var hans hövdingakollega Boris så klart med och filmade.

Boris hade också ett varmt hjärta till Bottenviken. Med sin 80 år gamla koster, med röda segel, skildrade han människornas liv vid ett både kargt och varmt hav, ur olika aspekter. Projektet *Mare Botnicum* pågick under 20 år och den vackra boken om familjens båt *Måsen* blev Föreningen Nordens årsbok 2006.

Vi som har haft förmånen att ha Boris i vår vänkrets de senaste 50 åren, känner att det är en ynnest och Boris förhållningssätt till livet har varit ett riktmärke för oss i våra värv som journalister, forskare och naturskyddare.

Ulf von Sydow,
Thomas Elmqvist,
Mats Karström, Bo Landin
och Thomas Öberg

God Jul & Gott Nytt År
Önskar Styrelsen